

Első fejezet

A szörnypiac

Az édesanyja gyakran mondogatta Tamnek, hogy wad szíve van.

– Azt jelenti, hogy álmodozó vagy – magyarázta. – Vándor, mint én.

– Azt jelenti, hogy vigyáznod kell magadra – tette hozzá az apja.

– A wad szív mellé egy bölcs elme is kell, amely csitítja, és két erős kar, amely megóvja.

Az anyja elmosolyodott.

– Az én erős karom te vagy, Tuck. Bran pedig a bölcs elmém.

– Branigan? Tudod, hogy csípem a fivéredet, Lil, de még a sárga havat is megkóstolná, ha beadnád neki, hogy whiskey-íze van.

Az anyja kacagása csilingelő zeneszóként élt Tam emlékezetében. Vajon az apja is kacagott? Nem valószínű. Tuck Hashford nem volt az a mulatós fajta. Azelőtt sem sokat nevetett, hogy a hitvesét elvitte volna a wad szíve, azután pedig soha többé.

– Hé, te lány!

Tam zavartan pislantott. Egy kereskedő mustrálta. A fickó borostás tokája mellé megfakult, kikopott hajkorona dukált.

– Fiatalka vagy ahho', hogy hajcsár legyél!

A lány kihúzta magát, mintha a magasságával idősebbnek látszhatna.

– És?

– És... – A kereskedő megvakart egy ragyát kopasz feje búbján. – Mit keresel a szörnyiacon? Valami bandába' vagy, vagy mi?

Tam nem volt zsoldos. Akkor sem tudott volna megverekedni valakivel, ha az életét kéne mentenie. Persze elfogadhatóan nyilazott, de a teljesítményére bárki képes lett volna, akinek van két keze, és akad egy felesleges nyílvevője. Tuck Hashford házában egyébként is volt egy szigorú szabály arra az esetre, ha a lánya a fejébe venné, hogy zsoldosnak megy, és beáll egy bandába: „*Nincs az a kurva élet.*”

– Igen – hazudta. – Egy bandában vagyok.

A fickó gyanakvóan méregette a magas, vékony lányt, aki fegyvertelenül állt előtte.

– Egen? Melyikbe'?

– A Patkánysalátában.

– Patkánysalátába? – A kereskedő arca úgy megélenkült, mint egy bordélyház naplemente után. – De rohadt jó neve van! Holnap ti is harcoltok az arénába'?

– Persze! – Ez is hazugság volt. De a hazugság, ahogy Bran bácsikája mondogatta, olyan, mint egy kupica kaszkár pálinka: ahol elfér egy, ott elfér több is. – Azért jöttem, hogy kiválasszak egy szörnyet, amivel megküzdhetek.

– Gyakorlatias nő vagy, mi? A legtöbb banda az ügynökét kúdi a részletek miatt. – A kupec elismerően bólogatott. – Tetszik a stílusod! Na, egy lépést se tovább! Van itt egy bestia, amitő' megőrül a tömeg, oszt az összes bárd a Patkánysalátáról kornyikál majd innen Nyárbazárig! – A fickó odacsoszogott egy ronggyal letakart ketrechez, és teátrális mozdulattal letépte róla a leplet. – Íme! A rettentő kakasgyík!

Tam még sohasem látott kakasgyíkot, de eleget hallott a lényről, hogy tudja, a ketrechen kuksoló valami nem kakasgyík.

Hanem egy csirke.

– Csirke?! – A kereskedő sértett arcot vágott. – Lyányom, hát vagy? Nézd meg, mekkora ez a szörny!

Jól megtermett csirke volt, szó se róla. A tollait fekete festékkel pacsmagolták össze, és a csórét vérrel kenték be, hogy vérszomjasnak látszson, de Tamet nem lehetett átverni.

– A kakasgyík kövé változtatja az élő húst a pillantásával – ellenkezett.

A kereskedő elvgyorodott, mint egy vadász, akinek a zsákmánya szépen besétált a csapdába.

– Csak amikor akarja, kislyány! Minden méh tud csípni, ugye? Mégis csak mérgeükbe' csípnék. A bűzösborz is mindig bűdös, de csak akkor fröcsköl, amikor megijeszítik! Na, de ide süss! – Benyúlt a csirke ketrecébe, és kivett egy durva kőfaragványt, amely nyomokban mókusra emlékeztetett. Tam úgy döntött, hogy nem teszi szóvá a szobrocscsa aljára krétával firkált árat. – Ma már ejtett egy áldozatot. Vigyázz, mer'...

Kot – szólalt meg a csirke, amely kétségbeesetten figyelte, ahogy egyetlen barátját elrabolják.

Kényelmetlen csend feszült Tam és a kereskedő között.

– Megyek – szólta a lány.

– Glif vigyázza utadat! – felelte kurtán a fickó, és már vissza is dobta a leplet a csirke ketrecére.

Tam továbbment a szörnypiacon, amelyet Fürdőkö utcának neveztek azelőtt, hogy idefent északon az arénák gombamód megsza- porodtak volna, és a pikkelyárosok felütötték volna a tanyájukat. Ardburg többi utcájához hasonlóan széles és nyílegyenes volt az út, és kétoldalt fakarámok, vasketrecék meg szögesdróttal elkerített, földbe ásott üregek szegélyezték. A hét legtöbb napján nem számított különösen zsúfoltnak, de most viadalt hirdettek az arénában, és Granduál legnagyobb zsoldosbandáit várták a városba.

Tuck Hashford azt is megtiltotta, hogy a lánya a szörnypiac vagy az aréna közelébe menjen, vagy egyáltalán zsoldosokkal ismerkedjen. A szavajárása mindezen esetekre is az volt: „*Nincs az a kurva élet.*”

Ennek ellenére Tam gyakran ejtette útba a piacot munkába menet – nem azért, mert túl korán ébredt, hanem mert a szörnypiac *felébresztett* benne valamit. Megijesztette. Borzongatta. Az anyja meséire emlékeztette vakmerő küldetésekről és vad kalandokról, félelmetes szörnypiacokról és az apjához és Bran bácsihoz hasonló, vitéz hő- sökről.

Meg hát nem tartotta túl valószínűnek, hogy egyszer maga mögött hagyhatja felszolgálói munkáját az ivóban, vagy a dalnokoskodást néhány rézgarasért Ardburg hideg utcáin, és a szörnypiaci sétánál több kalandra nemigen számíthatott.

– Ide nézz! – szólította le egy tetőtől talpig tetovált naromeeri asszony, amikor Tam elment mellette. – Nem akarsz egy ogrét? Van ogrém! Most hozták Nyugatkútról! Ennél vadabbat sehol se találsz!

– Mantikóóóóó! – kiáltotta egy kopaszra borotvált és csúnyán sebhelyes képű északi. – Mantikóóóó! – Valóban ott gubbasztott mögötte egy élő mantikór. Denevérszárnyait láncok kötötték gúzsba, tüskés farkát pedig bőrsákba rejtették. Szájkosarat erősítettek oroslánpofájára, de a foglyul ejtett teremtmény még így is rémisztőnek tűnt.

– Wargok a Télerdőből! – hirdette egy másik árus, túlharsogva a torokhangú morgás kórusát. – A Wadonban születtek, de tanyasi nevelés!

– Goblin! – süvöltötte egy vénasszony egy vasrácsos szekér tejről. – Goblint tessék! Egy udvarmárka darabja! Egy tízesért egy tucatot kap!

Tam bekémlelt a ketreche. Tele volt a mocskos kis lényekkel, amelyek többsége soványnak és alultápláltnak látszott. Nemigen hitte, hogy meg tudnának izzasztani akár egy közepes képességű zsoldoscsapatot, még ha tucatnyian vannak is.

– Hé! – kiáltott le neki az asszony. – Ez itten nem butik, kislány! Vegyél egy átkozott goblint, vagy álljál odébb!

Tam megpróbálta elképzelni, mit mondana az apja, ha egy házi goblinnal állítana be, és önkéntelenül is elvgyorodott.

– Nincs az a kurva élet – mormolta.

Továbbment, átverekedve magát a pikkelyárusokkal és faragatlan kaszkár vadászokkal alkudozó ügynökök és helyi hajcsárok csődületén. Nagyon ügyelt, nehogy tátott szájjal bámulja a különböző szörnyeket és a ketrecek előtt kiáltozó kereskedőket. Voltak ott langaléta trollok, amelyeknek levágott végtagjait ezüsttel zárták le, nehogy újránőjenek, és egy tagbaszakadt, izmos ettin, amelynek hiányzott

az egyik feje. Elment egy kígyóhajú gorgó mellett, amelyet a nyakánál fogva hozzáláncoltak a mögötte lévő falhoz, és egy fekete paripa előtt, amely tüzet lehelt azok arcába, akik ostoba módon megnézték a fogát.

– Tam!

– Nádszál! – A lány odasietett a barátja bódéjához. Nádszál a Selyemparttól származó szigetlakó volt, bronzbarna bőrrrel és a fajtájára egyáltalán nem jellemző, óriási testmérettel. Amikor először találkoztak, Tam szóvá is tette neki, hogy eléggé különös nevet visel ahhoz képest, hogy mekkora nagydarab, de Nádszál magyarázata szerint a part menti nád éppen hogy jókora árnyékot vet az alája telepedő emberre, és így már egészen más megvilágításba került a dolog.

Nádszál hullámos, fekete tincsei oda-vissza hintáztak, miközben a fejét rázta.

– Már megint a szörnypiacon vágsz át? Mit szólna a jó öreg Tuck, ha hallaná?

– Asszem, erre a kérdésre mindkettlen tudjuk a választ – vigorgott a lány. – Hogy megy az üzlet?

– Virágozik! – A férfi a portékájára mutatott. Különböző szárnyas kígyók tekeregtek mögötte vesszőkretrecekben. – Nemsokára minden ardburgi családnak lesz saját házi zantója! Tudtad, hogy kiváló háziállatok? Gyerekek mellé kifejezetten ajánlottak, feltéve, ha a gyerekek elviselik, hogy néha maró savat köpnek az arcukba. Továbbá nem bírják az itteni hideget, és minden bizonnyal egy hónapon belül beadják a kulcsot. Amikor legközelebb hazamegyek, inkább homárt hozok magammal. Homárt könnyű eladni.

Tam bólintott, bár fogalma sem volt róla, miféle szörnyeteg lehet az a homár.

Nádszál szórakozottan babrálta az egyik, nyakában függő, kagylókból készült láncot.

– Hé, hallottad a hírt? Állítólag felbukkant egy új horda. Szirtláp-tól északra, a GéMBER-pusztaságon. Vagy ötvenezer szörnyeteg, akik türelmetlenül várják, hogy leigázhassák Granduált. Azt mesélik, a vezetőjük valami óriás, úgy hívják...

– Hömpölyhús – fejezte be Tam. – Tudom. Kocsmában dolgozom, nincs olyan pletyka, amit ne hallottam volna. Az megvan, hogy a narmeri szultána valójában egy fiú, női álarcban?

– Az lehetetlen.

– Vagy az, hogy egy rutherfordi varrónő, aki megölte a férjét, azt állítja, ő a Télkirálynő?

– Azt erősen kétlem.

– És az, hogy...

Éljenezs szakította félbe a felsorolást. Mindketten megfordultak. A legközelebbi keresztutcánál valami forgatag közeledett, és Tamnek fülig ért a szája, amikor meglátta őket.

– Úgy látszik, a buli a városba jön! – szolt Nádszál. Tam kérlelő pillantást lőtt a barátja felé, és a szigetlakó színpadiasan felsóhajtott. – Menj csak! Üdvözzöl a nevemben Véres Rózsát!

A lány egy mosollyal jutalmazta a barátját, és eliramodott. Lebukott egy kócos yethik mögé, aztán becsusszant egy kiabáló vadász és egy éles hangon parancsolgató hajcsár közé egy másodperccel azelőtt, hogy a vadász behúzott volna a hajcsárnak, amitől az a földre hupant. Éppen akkor ért a következő sarokra, amikor begördült az első cirkáló. Tam előrefurakodott a tömegben.

– Hé, kinek képzeled magad, te...? – A vele egykorú, sasorrú és zsíros, szőke hajú fiú először felháborodottan ráncolta a szemöldökét, de rögvest valami olyasmit varázsolt az ábrázatára, amit ő csábos mosolynak gondolt. – Ja, bocs! Egy ilyen csinos lány persze oda áll, ahová csak akar.

Pfuj... – gondolta magában Tam.

– Kösz – felelte hangosan, és az eltűzött szemforgatás helyett hamisan ragyogó mosolyt ragasztott az arcára.

– A zsoldosokat jöttél megnézni? – érdeklődött a fiú.

Nem, hanem hogy a lovakat szarni lássam, te agyalágyult.

– Igen – felelte a lány.

– Én is. – A legény megkopogtatta a vállán átvett lantot. – Bárd vagyok.

– Igen? Melyik bandában?

– Hát, bandám még nincs – mondta védekezőn a fiú. – De csak idő kérdése a dolog.

Tam szórakozottan bólintott, miközben az első cirkáló közelebb gurult. A masszív harci szekér magasabb volt, mint a ház, amelyben az apjával lakott. Az egészet bőrök borították, és két fehér gyapjas mamut húzta, amelyeknek agyaraikat csinos szalagokkal díszítették. A zsoldosok a cirkáló tetejére épített, vastos ostromtorony körül álltak, és leinteztek a sugárút két oldalán összegyűlt tömegnek.

– Ezek az Óriásölők – tudatta vele a fiú, mintha bizony be kellett volna mutatni Tamnek az északi vidékek bajnokait. Az egytől egyig tagbaszakadt, szakállas kaszkár zsoldosok törzsvendégnek számítottak az ivóban, ahol dolgozott, és a frontemberük leinteztetett a lánynak, amikor a cirkáló elgurult előtte. Az önjelölt bárd elképedve pillantott rá. – Te *ismered* Alkain Tort?

Tam erősen összpontosított, nehogy hozzáfűzzön valamit a fiú hanghordozásához, és csak vállat vont.

– Persze.

A másik a homlokát ráncolta, de egyebet nem mondott.

Ezután vagy száz zsoldos érkezett gyalogosan és lóháton, és Tam felismert néhány bandát, akiket már látott a Sarokkőben: a Lakatosokat, a Véres Hurkákat, a Furunkulusokat és a Lidércnyomottakat. Igaz, a legutóbbiból hiányzott két tag, és egy acélpáncélos pókalakú feszített a helyükön.

– Gyülelész népség! – vigyorgott csúfondárosan a fiú. Elhallgatott, és arra várt, hogy Tam rákérdezzen, mire gondol pontosan. Mivel a lány nem tette, a fiatal dalnok kéretlenül is kifejtette a véleményét: – Ezek a kevésbé ismert bandák szennymanókkal küzdenek ma este a céhcsarnokokban és a magánarénákban, de a nagyobb nevek, például az Óriásölők vagy a Fabula a Szurdokban harcolnak holnap többezres közönség előtt.

– A Szurdokban? – Tam pontosan tudta, mi az a Szurdok, de úgy volt vele, hogy ha ez a nagypofájú mindenképpen járatni akarja a bagóelőjét, jobb, ha maga választja a témát.

– Ardburg arénájában – kotyogott tovább a fiú, miközben újabb cirkálókaraván zörgött el mellettük. – Bár igazából nem valami csúcs látvány. Nem *igazi* aréna, mint a délvidékiek. Tavaly nyáron jártam Ötudvarban. Az új arénájuk a világ legnagyobb küzdőtere. Úgy hívják...

– Odanézzetek! – kiáltotta valaki, így Tamnek mégsem kellett lenyomnia az öklét újdonsült ismerőse torkán, hogy elhallgattassa. – Ők azok! A Fabula!

A következő cirkálót nyolc, sárkányszerűen bronzpikkelyes vértbe öltöztetett ígásló vontatta. A harci szekér valóságos erőd volt tizenhat kőkerékével, kovácsoltvas spalettáival az ablakokon és az oldalain lelógatott, szöges lánchálókkal. A tetőn rozsdás vaspártázat futott végig, és mind a négy sarokban számszeríjtornyok emelkedtek.

– Az *Ellen-erőd* – szölt Tam gyorsan, még mielőtt ez az agyalágyult olyat mondott volna neki, amit már maga is tud. – A Fabula tulajdona, akik még csupán négy és fél éve álltak össze, de mára minden bizonnyal a világ leghíresebb zsoldosbandája. Tudod – folytatta, minden szavát a felsőbbrendűség émelyítő mérgével csurgatva –, ma a legtöbb banda arénákban harcol. Városról városra járnak, és a hajcsárok ajánlotta szörnyek ellen küzdenek. És ez rendben is van, hiszen a hajcsároktól az ügynökökön át a küzdőtértulajokig mindenki megkapja a pénzét, néha még a zsoldik is, mi, többiek pedig élvezhetjük a műsort. A *zsoldik* melleleg a zsoldosok rövidítése.

A fiú eltátotta a száját.

– Azt én is tud...

– De a Fabula – vágott a szavába Tam –, nos, a Fabula régimódi csapat. Még mindig turnéznak, de olyan megbízásokat is vállalnak, amilyeneket más bandák nem mernének. Vadásztak már óriásokra, és egész kalózflottákat égettek porrá. Őltek homoki bendőt Dumidiában, egyszer pedig levágtak egy firbolg királyt itt, Kaszkárban.

Egy hordómellű északira mutatott, aki két pártázat között ült. A harcos barna haja az arca nagy részét kitakarta.

– Az ott Barnu, amolyan helyi legenda. Ő például vargr.

– Vargr...?

– Mi sámánoknak nevezzük őket – magyarázta Tam. – Óriás-medvévé tud átváltozni. Na most, az a nő ott feketében, félig leborotvált hajjal és tetoválásokkal... látod? Ő varázslónő. Valójában inkább „idéző”. Curának hívják, de az emberek csak Tintabanyának becézik. És a druin, Szabadfelhő... az a magas, zöld hajú fickó nyúlfülekkel... állítólag fajtája utolsó képviselője, és még sohasem kötött olyan fogadást, amelyet ne nyert volna meg. A kardja, a *Madrigál* meg úgy vágja át az acélt, mintha selyem volna.

A fiú arca skarlátvörös lett, aminek Tam módfelett örült.

– Na, figyelj... – kezdte, de Tam többé nem akart figyelni.

– És az ott – mutatott a nőre, aki egyik csizmáját a mellvéden nyugtatta a fejük fölött – Véres Rózsa személyesen. Ő a Fabula frontembere, Kasztia városának megmentője, és könnyen lehet, hogy a legvesélyesebb nő a Belwadonon innen.

Amint a cirkáló árnyéka rájuk vetült, Tam elhallgatott. Még sohasem látta élőben Véres Rózsát, de ismert minden történetet, hallott minden éneket, és látta a harcos arcképet a falakon és plakátokon városszerte, habár a kréta és a szén nemigen tudta visszaadni az eredeti élményt.

A Fabula női frontembere vörös sávokkal díszített, tompafekete lemezvértet viselt, páncélkesztyűit kivéve, amelyek az újonnan öntött acél árnyalatában fénylettek. A balladák bizonyossága szerint a kézvértet még a druinok készítették, és összeillett handzsárjaival, *Tüskével* és *Tövissel*, amelyeket a csípőjén hordott. A nő vérvörösre festett haja az álla magasságában ért véget, olyan éles vonalban, mintha baltával vágták volna el.

A lányok fele ugyanilyen stílusú és színű frizurát viselt a városban. Tam maga is elment egyszer odáig, hogy vásárolt egy zsák szimplirőt babot, ami vízbe áztatva karmazsin festéket engedett magából, de az apja rájött, mire készül, és ráparancsolt, hogy a szeme láttára az utolsó darabig egye meg őket. Fahéjas citromízük volt, és a lány ajka, nyelve és foga olyan vörös lett tőlük, mintha feltépte volna egy szarvas torját. A sok fáradozás ellenére Tam haja seszínű barna maradt, amilyen mindig is volt.

A cirkáló elhaladt mellettük, és a lány úgy pislogott, mint egy délutáni napfényre riadó hétalvó.

A mellette álló fiú végül megtalálta a hangját, de azért megköszöri a torkát, mielőtt kipróbálta volna.

– Nahát, te tényleg sokat tudsz róluk! Nem akarsz bedobni egy ööö... italt a Sarokkőben?

– A Sarokkőben...

– Igen, itt van a...

Tam már ott sem volt. Futott, ahogy csak a lába vitte. Nemcsak hogy reménytelenül elkésett a munkából, de az apjának természetesen arra is volt szabálya, lehet-e idegen fiúkkal italoztatnia.

Ami éppenséggel meg is felelt Tamnek, hisz úgysis a lányokat szerette.

Második fejezet

A Sarokkő

Négy embert mindig meg lehetett találni a Sarokkőben.

Először is Terát, a hely tulajdonosát. A nő maga is zsoldosként kereste a kenyerét, mielőtt elveszítette volna az egyik karját.

– Rohadtul nem vesztettem el! – mondogatta Tera, amikor valaki erről kérdezte. – Egy mumus letépte, aztán nyárson megsütötte, én meg az egészet végignéztem. Most is benne van a rohadt, döglött testében! – Nagydarab asszonyosság volt, aki egyetlen megmaradt kezével vasszigorral vezette a tavernát. Amikor éppen nem a konyhában káromkodott vagy a felszolgáló személyzetet csépelte, azzal töltötte az idejét, hogy elvette a hőzöngők kedvét a verekedéstől (gyakorta úgy, hogy maga kezdeményezett verekedést), vagy adomázott a többi régi zsoldossal.

Férjét, Edwicket is mindig meg lehetett találni a tavernában. Valamikor az Előőrs nevezetű banda bárdjaként szolgált, de mára visszavonult. Minden áldott este színpadra lépett a régi bandája regéivel, és betéve tudta az összes valaha született dalt és történetet. Ed éppen ellentéte volt hitvesének: az ösztövérférfi szája állandóan mosolyra állt, mint egy póniháton lovagoló kisgyerekeknek. Annak idején közeli kapcsolatot ápolt Tam anyjával, és Tuck Hashford azon szabálya dacára, amely a hangszereket és zenészekkel való hetyegést illette, az öreg bárd gyakran adott lantleckéket Tamnek munkaidő után.

A bárd után Tiamax következett, aki valaha szintén az Előőrs tagja volt. A pókalakú nyolc szemmel született (amelyek közül kettőt már elveszített, és a sebhelyeket kereszt alakú tapasszal fedte), továbbá hat kezével kavarta, rázta és szolgálta fel az italokat. Következésképpen nagyszerű csaposnak számított, és Edwick elmondása szerint annak idején harcosnak sem volt utolsó.

A Sarokkő negyedik régi bútordarabja Tam nagybátyja, Bran volt. Branigant fiatalabb korában kitűnő zsoldosnak, bámulatos nagyivónak és hírhedt csirkefogónak ismerték. De most, csaknem tíz évvel azután, hogy a húga korai halála felozlatta a régi bandát... nos, még mindig lopott, ivott, és ha lehet, még nagyobb csirkefogó hírében állott, csak azóta a kényszeres szerencsejátékozás is felkerült hosszú bűnlajstromára.

Bran nem sokat beszélt Tam apjával az elmúlt egy évtizedben. Egyikük a hűgát vesztette el Lily Hashfordban, a másik a feleségét, és a gyász két, merőben különböző életúton indította el őket.

– Tam! – kiáltotta oda neki a nagybátyja a pult fölötti galériáról.
– Légy oly szíves, és hozz fel nekem egy pohárkával!

A lány letette az egyberakott tányérokot, amelyeket az összepacs-magolt pultról szedett össze. A taverna a szokásosnál is zsúfoltabb volt. A közös helyiségben zsoldosok tömörültek másokkal, akik eljöttek, hogy elvegyüljenek a társaságukban. Egyszerre három kandalló tüze morajlott, két verekedés zajlott, és egy ing nélküli bárd úgy verte a dobját, mintha a hangszer pénzzel tartozna neki.

– Bran bácsi újabb whiskey-t kér – mondta a lány Tiamaxnak.

– Csakugyan? – A pókalakú felkapta a tányérokot, és nekilátott négy kézzel kiöblíteni őket, miközben a megmaradt kettővel szétpat-tintott egy fa keverőpalackot, és valami illatosat és rózsaszínűt töltött ki belőle egy talpas pohárba.

– Mi ez? – kérdezte a nő, akinek átnyújtotta.

– Pink.

– Pink? – A nő megszaglászta az italt. – Olyan a szaga, mint a macskahúgnak.

– Akkor legközelebb rendelj egy kicseszett sört! – szólt vissza Tiamax. Ősz bajusza alól kikandikáló csáprágói beleremegtek a bosz-

szankodásba. Az egyik valamikor régen félbetört, ezért beszéd közben tompa cicegést hallatott a fajtájára jellemző dallamos ciripelés helyett. A nő megszívta az orrát, és odébb ógyelgett, miközben a pókalakú egy ronggyal egyszerre három tálat törölt ki. – És vajon hogy fogja a te Bran bácsikád kifizetni az italát?

– Mondd meg neki, hogy írja a többihez! – jött Bran hangja a galériáról.

A lány óvatos mosolyt villantott Tiamaxnak.

– Azt üzeni, írd a többihez.

– Ó, igen! Branigan Fay kimeríthetetlen számlájához! – dobta az égbe mind a hat karját kétségbeesetten Tiamax. – Sajnos attól tartok, hogy a hitelkerete teljesen és végérvényesen kimerült.

– Ki szerint? – követelőzött a nagybátyja testetlen hangja.

– Ki szerint? – ismételte meg Tam.

– Tera szerint.

– Mondd meg annak a korcs petefiókának, Terát majd én intézem! – ordított le Bran. – Egyébként is most fogom felsöpörni itt a padlót!

A lány felsóhajtott.

– Bran bácsi azt üzeni...

– Korcs petefiókának? – A pultos csáprágói ismét összekoccantak, és Tam gonosz csillogást látott összetett szemében. – Egy whiskey rendel! – kiáltotta. Levett egy stampedlit a háta mögötti pultról, és egyik ízelt karjával egy palackért nyúlt a legfelső polcra. Penészes mocsok borította az üveget, és sűrű pókhálók csavarodtak rá. Amikor Tiamax kivette a dugót, a parafa csaknem szétesett a kezében.

– Az micsoda? – kérdezte a lány.

– Whiskey. Vagy legalábbis olyasmi. Hat rekesszel találtunk a Forgókői-vár pincéjében, amikor a vademberek foglyul ejtettek minket odabenn.

Az összes régi zsoldoshoz hasonlóan (Tam apját kivéve) Tiamax egyetlen alkalmat sem hagyott volna ki, hogy elmesélhessen egy történetet a kalandozó múltjából.

– Megpróbáltuk meginni – folytatta a pókalakú –, de még Matty-ből is visszajött, úgyhogy inkább gyújtóbombákat csináltunk belőlük.

– A palack száján kicsorduló anyag leginkább mézhez volt hasonlatos, de úgy szaglott és úgy is nézett ki, akár a szennyvíz. – Nesze! Mondd meg a nagybátyádnak, hogy a ház ajándéka. A *korcs petefióka* küldi.

Tam gyanakvón bámult a kupára.

– Megígéred, hogy nem fog meghalni?

– Szinte bizonyos, hogy nem fog. – A csapos a mellére tette egyik cingár kezét. – A fejtoromra esküszöm.

– A fejto...

Tera robbant be a konyhaajtón át, egy zsírfoltos fakanállal a kezében, és úgy forgatta, mintha véres furkósbot lenne.

– Ti ott! – mutatott hevenyészett fegyverével két tagbaszakadt zsoldosra, akik a kandalló elé terített gyékényszőnyegen birkóztak. – Nem tudtok olvasni? – Mivel nem maradt keze, amivel mutogathatott volna, a kanállal hívta fel a figyelmüket a pult fölött lógó, vésett fatáblára, és még felolvasni is méltóztatott nekik. – Éjfél előtt tilos a verekedés! Ez itt civilizált hely, nem holmi késdobáló!

Elindult feléjük, és a vendégek úgy iszkoltak az útjából, mintha egy hegyoldalon lefelé gördülő sziklatömb lenne.

– Kösz, Max! – Tam megragadta a poharat, és beállt a tulajdonosnő mögé, aztán az általa lekaszált rendet kihasználva átvágott a fél termen, mielőtt újra a tömegbe vetette volna magát. Tera eközben az egyik verekedőt addig rúgta, míg áldozata össze nem gömbölyödött a földön, miközben a másiknak a fakanállal kalapálta a hátsóját.

Tam tekeregye és szalomezve haladt a lépcsőig, és közben úgy dézsmálta az általános pletykazajt, ahogy az utcagyerek fosztogatja a zsebeket a piactéren. Egy kereskedőhármás a korai fagyról beszélt, ami a kaszkár szüret java részét tönkretette. Úgy szedték meg magukat, hogy Ötudvarból hozták be az árut. Egyikük azzal viccelt, hogy hálaáldozattal tartoznak a Télkirálynőnek, mire a jobbán helyet foglaló északi teli torokból kacagva helyeselt, de a balján ülő narmeeri döbbenten kapkodott levegő után, és ujjával a Nyárkirály jelét rajzolta a szíve köré.

Sok vendég azon tanakodott, ki fog másnap a Szurdokban küzdeni, és, ami talán még fontosabb, *mi ellen*. Tam úgy hallotta, a Fabula

a helyi hajcsárookra bízta a döntést, és a híresztelések szerint azok valami különlegessel készültek számukra.

A legtöbb társalgás azonban a Szirtláptól északra gyülekező szörnyesereg körül forgott. *Gémber-hordának* nevezték el őket, és a harcosoktól a földművesekig mindenki véleményt alkotott arról, mi lehet a szándékuk.

– A bosszú! – szolt egy zsoldos valami feketével és mézgással a szájában. – Nyilvánvaló! Még mindig nem tetszik nekik, hogy hat éve úgy elpáholták a seggüket Kasztiánál! Jól jegyezzétek meg a szavamat: jövő nyáron újra próbálkoznak!

– Nem támadják meg Kasztiát – erősködött egy nő, akinek az arca nagy részét fehér póktetoválas fedte. – Túl messze fekszik, és túl jól védik. Ha engem kérdeztek, Ardburnnak van miért aggódnia. A hadúr jobban teszi, ha hasznavehető katonákat toboroz, még hasznavehetőbb csatabárdokkal!

– Ez a Hömpölyhús... – tűnődött Lufane, egy éghajókapitány, aki abból élt, hogy a nemeseket felvitte a Dérpajzs-hegység fölé nézelődni. – Azt rebesgetik, leszámolnivalója van velünk.

– Velünk? – kérdezte pókarcú.

– Mindenkivel. Az egész emberiséggel. – A kapitány legurította a maradék borát, és átadta a kupát az arra haladó Tamnek. – Hömpölyhús szerint *mi* vagyunk a szörnyetegek. Néhány éve átportyázott a hegyek innenső oldalára, és porrá zúzott minden arénát, amit csak talált.

Az első zsoldos ezt hallva feketére rohadt fogakkal elvigyorodott.

– Egy óriás nevez minket szörnyetegnek? Persze mindegy is, hogy mit gondol, nem igaz? Holnapután minden banda, amelyik él és mozog, megindul Szirtláp felé. Dicsőségre áhítoznak, és nevet akarnak szerezni maguknak. Tavaszra a Gémber-hordából nem marad több néhány sárba vert csonthalomnál – folytatta, miközben Tam továbbment –, de a bárdok nemzedékeken át kukorékolnak majd a dologról.

A lány megkerülte a színpadot. A dobos befejezte a koncertjét, és most Edwick ült odafent egy széken, lantjával az ölében. Tamre kacsintott, aztán belekezdett az Üreges-hegy ostromába, amit az egy-

begyűlt tömeg nagy ujjongással üdvözölt. Szerették a csatákról szóló dalokat, főként azokat, amelyekben a hősök reménytelen túlerő ellenében küzdenek.

Tam kedvelte az öreg hangját. A viharvert, remegő énekhang olyan kellemes volt a fülének, mintha egy kényelmes, puha bőrcsizmába dugná a lábát. Azon túl, hogy megtanította lanton játszani, Edwick énekleckéket is adott neki, és meglátása szerint a lány énektudása az „óvatosan, mert megrepednek a poharak”-tól a „legalább nem rángatnak le a színpadról”-ig terjedt. Végül azonban mégiscsak sikerült kicsalnia egy elégedett mosolyt a mesteréből, aki az orra alatt azt mormolta: „Nem rossz. Egyáltalán nem rossz.”

Az az este igazán jó volt. Amikor Tam hazatért, azt kívánta, bár csak megoszthatná az örömét az apjával, de Tuck Hashfordnak nem tetszett volna a dolog. Nem akarta, hogy a lánya énekeljen vagy lantot pengessen, vagy nyugalmazott bárdok közrajongásnak örvendő meséit hallgassa. Ha nem vitt volna haza fizetést, és az apja a felesége halála óta nem küszködött volna a munkakereséssel, talán a közelébe sem engedti a lányát a Sarokkőnek.

Bran most a feléje közelítő Tamre pillantott.

– Tam! – Nyitott tenyérrel az asztalra vert, amitől szétgurultak a gúlába rakott érmék és a tetrea-táblán álló faragott bábuk. Ellenfele, egy Tamnek háttal ülő, csuklyás fickó felsóhajtott, és a nagybátyja tett egy elvetélt próbálkozást arra, hogy ártatlanságot színleljen. – Jaj, istenkék, véletlenül felborítottam a bábukat! Maradjunk döntetlenben, jó, Felhő?

– Az a döntetlen, amikor az egyik játékos nyeresre áll, a másik pedig csalással kibújik a vereség alól?

Bran vállat vont.

– Bármelyikünk győzhetett volna.

– *Egyértelműen* én győztem volna – ellenkezett a csuklyás. – Branu, kérhetnék egy kis támogatást?

Barnu?

Tamnek a földbe gyökerezett a lába, és úgy eltátotta a száját, mint a himbálózó férget váró madárfióka. Semmi tévedés, a nagybátyja

mellett Barnu ült. Az a Barnu. Úgy mint Barnu, a *kicseszett Fabula sámánja*. Akár élő legenda volt, akár nem, a vargr úgy festett, mint bármelyik északi. A nagydarab és széles vállú ember bozontos haja igen sikeresen leplezte a tényt, hogy Barnu nem kimondottan jóképű férfi. Vad és gondozatlan szemöldökéhez görbe orr párosult, és ujjnyi rés tátongott a két első foga között.

– Nem figyeltem – vallotta be a sámán. – Bocs.

Tammel még mindig forgott a világ, és neheze égett napirendre térni afölött, amit a szemével látott. *Ha ez itt Barnu – okoskodott magában –, akkor a köpenyes fickó... akit Bran Felhőnek nevezett...*

Az alak megfordult, és hátratolta a csuklyáját, ami alól előbukant aranyoszöld hajához lapuló, hosszú füle. Tam azonban nem is látta a fület, ahogy a druin félreérthetetlen, ragadozó mosolyát sem. A fickó tekintete volt az, ami szinte a padlóhoz szegezte: a szemében ülő két holdsarló, amelyek mögött mintha egy smaragd csiszolt lapja alól felfénylő gyertyaláng táncolna.

– Szia, Tam.

Tudja a nevemet! Honnan tudja a nevemet? A nagybátyja mondta meg neki? Valószínűleg. Biztosan. Igen. Tam reszketett, és a hullámok végigfutottak a kezében tartott forgókői whiskey felszínén.

– Branigan sokat mesélt rólad – folytatta a druin. – Állítólag tudsz énekelni, és amolyan csodagyerek vagy, ami a lantot illeti.

– Branigan iszákos – felelte Tam.

Barnu, a sámán felröhögött, és szájából kibuggyant a sör az asztalra és a tetrea-táblára.

– Iszákos! – kacagott. – Hát ez oltári!

Szabadfelhő előkapott egy fehér holdkő érmét, és megvizslatta az egyik oldalát.

– Barnu és én zsoldosok vagyunk. Egy Fabula nevű bandában. Gondolom, már hallottál rólunk.

– Én... ööö...

– Hallott – segítette ki Bran. – Persze hogy hallott. Nem igaz, Tam?

– Igaz – nyögte a lány. Úgy érezte magát, mintha egy befagyott tóra tévedt volna, és a jég váratlanul nyikorogni kezdene a talpa alatt.

– Nos – folytatta Szabadfelhő –, egészen véletlenül éppen bárdot keresünk. És Branigan szerint pont te kellesz nekünk. Feltéve persze, hogy nem bánod, ha egy kis sár ragad a csizmádra.

– Sár ragad a csizmámra? – kérdezte Tam, és lelki szeme előtt hajszálrepedések jelentek meg a jégen. *Bran bácsi, mit műveltél?*

– Az utazásra gondol. – Bran úgy beszélt, mintha gombóc lenne a torkában, és csillogó tekintetének ezúttal semmi köze sem volt ahhoz, hogy cefetül bepiált. Legalábbis az unokahúga így látta. – A kalandozásra, Tam.

– Nos. – Szabadfelhő széke végigkaristolta a padlót, ahogy a druin felállt. Az érme eltűnt a tenyerében, és a lány háta mögé mutatott. – Ott van a főnök személyesen. – Tam megfordult, és egy élő legendát talált karnyújtásnyira. – Bemutatom Rose-t.

Ekkor történt, hogy a lány térde felmondta a szolgálatot.

Ahogy a lába összecsuklott, Bran felugrott a székéből, épp időben ahhoz, hogy kikapja a kupicát a kezéből, mielőtt Tam összeesett volna.

– Hajszál hija volt – hallotta a nagybátyját fél füllel, miközben a padlódeszkák odarohantak, és orrba vágták.

– Túl fiatal – mondta valaki. Egy női hang. Éles. – Mennyi is? Tizenhat?

– Tizenhét. – A nagybátyja hangja. – Asszem. Vagy hamarosan tölti.

– Hát hamarosan biztos nem – morogta a nő. Rose. Csak ő lehetett.

Tam hunyorogva kinyitotta a pilláját. Ragyogó fáklyafény vágott a szemébe, ezért úgy döntött, pihenget még egy kicsit.

– És te mennyi voltál, amikor először vettél kardot a kezedbe? – kérdezte Szabadfelhő. Hallotta a fanyar gúnyt a druin hangjában. – Vagy amikor megölted azt a küklpszot?

A nő felsóhajtott.

– Na és ez? – Páncélcörgés. – Elájult, amikor meglátott. Mi lesz, ha már vér folyik?

– Nem lesz vele gond – mondta a nagybátyja. – Tuck és Lily kölyke, ne feledd!

– Tuck Hashfordé? – kérdezte ámulva Barnu. – Az a fickó állítólag semmitől se félt. És mindenki van egy kicsi az apjából. Az istenekre, bennem kétségkívül van!

– És van bennünk az anyánkból is – szolt közbe egy női hang, amelyet Tam nem ismert fel. – Jönni akar egyáltalán? Megkérdezte bárki?

Akarsz – szolt egy hang Tam fejében.

– Akarok – krárogta. Felült, de azonnal meg is bánta. A Sarokkő nagytermének zaja úgy hasított a fejébe, mint egy zsák macska vinyogása. A Fabula négy tagja körbeállta. Bran mellette térdelt. – Menni akarok – ismételte. – Hová... ööö... hová megyünk?

– Valami hideg helyre – felelte a nő, aki nem Rose volt. Cura, a Tintabanya olyan pillantást vetett rá, mintha az utcán ragadt volna a csizmája talpára.

A szálasan izmos Rose-zal szemben Cura olyan sovány és inas volt, mint egy árva utcagyerek. Hosszú, csaknem a térdét verő tunikáján a csípőjéig szaladt a vágás, és fekete bőrcsizmáját szíjak szorították, akár egy kényszerzubonyt. Szép hosszú, fekete haját hátrakötötte, de kétoldalt rövidre borotválta. Csontkarikák díszeltek a fülében, egy a bal szemöldökében, és az orrcimpáját is egy csontszeg ékesítette. Porcelánfehér bőrén tetoválások sorakoztak, és Tam szeme rátapadt a nő combjára varrt tengeri lényre. A teremtmény kígyószerű csápjai valahonnan a tunikája szegélye alól tekeregtek elő.

A Tintabanya elkapta bámuló pillantását, és enyhén, hívogatón félrehúzta a ruhaanyagot.

– Láttál már ilyet közléről? – Hamiskás hangszíne arra engedett következtetni, hogy nem a lábára varrt szörnyetegről beszél.

A lány elkapta a fejét, és remélte, hogy az arcát hirtelen elborító pír ájulása hatásának tudják be.

– A Gémberek ellen készültök? – kérdezte.

– Nem – válaszolta Rose. – Először befejezzük a turnét, aztán van egy melónk Vészgyepűn.

– Az *utolsó* melónk – tette hozzá Szabadfelhő. Jelentőségteljesen összenézett a bandatársaival. – Egy utolsó buli, mielőtt végleg kiszállunk.

Branigan erre a fülét hegyezte, de mielőtt ő vagy Tam tovább kérdezősködhettek volna, Rose közbevágott.

– Figyelmeztetek, hogy amit keresünk, talán csaknem olyan veszélyes, mint a Horda. Tán még annál is rosszabb.

Tamnek *semmi* sem volt rosszabb, mint az eshetőség, hogy talán sohasem jöhet el otthonról, hogy Ardburgra bebörtönözve éli le a napjait, amíg az álmai jéggé nem fagynak, és wad szíve el nem fonynyad ketrecében. A nagybátyjára pillantott, aki biztatóan bólintott, és már éppen meg akarta mondani Szabadfelhőnek: neki mindegy, hogy a Horda vagy valami annál is rosszabb ellen állnak ki. Akár a Déranya pokla felé is tarthattak, mindenhová követi őket.

– Egy dalt – mondta Rose.

Branigan felnézett.

– Hogy mi tetszik...?

– Fel a színpadra. – Rose egy félcső pipát illesztett a szájába, és a páncélja alatt turkált, hogy találjon valamit, amivel meggyújthatná. Végül feladta, és megelegedett az asztalon álló egyik gyertyával. – Válassz egy dalt, és játszd el! Győzz meg, hogy te vagy az emberünk. Ha tetszik, amit hallok, akkor gratulálok, a Fabula új bárdja lettél. Ha nem... – Lassan kifújta a füstöt. – Mit is mondtál, hogy hívnak?

– Tam.

– Nos, abban az esetben, Tam, jó volt dumálni veled.